

Akkor gondolkozol?

[2012. december]

Megjöttél, kérdezte, de semmit nem válaszoltam. Űlt a nappaliban, újságot olvasott, hallotta, amint bejöttem, kulcscsörgés, ajtócsukódás. Először feltekintett az újságból, várt, azt gondolta, rögtön bemegyek az előszobából, újra belemélyült, olvasott, végül megkérdezte, türelmetlenül. Megjöttél?!

Három éve vettem észre először, hogy Móric türelmetlen. Apró dolgokban, utálta például, ha nem kapott azonnal választ a kérdéseire. Nem szerette, ha várakoztatták, ezt akarom mondani.

– Kérdezem, megjöttél?!

Hirtelen rászóltam, pisszegtem neki, hallgasson el. A kémlelőnyilásnál álltam, leskelődtem. Ne hangoskodjon, ne kiabáljon, még meghallják, gondoltam. Hallgass, mondtam neki. Erre felállt, oda sem kellett néznom, hallottam, ahogy ledobta az újságot, kijött az előszobába, dühös lélegzete a tarkómban.

– Micsinálsz? Micsinálsz?!

Jelen idővé válik minden, nem tudnám másként mondani, mert most is itt van előttem. Hát nem csodálatos?

Visszafogja kissé a lélegzetét, mert kénytelen. Nem válaszolok most sem rögtön, ezért kénytelen ő is figyelni. Idegesít, hogy itt áll mögöttem, hogy beleszuszog a hajamba. Megfordulok, erőszakkal magam előtt tolva, taszigálva érünk a nappaliba, ő is lökdös, kibomlik a hajam, zihálok. Ott hagyom, hadd álljon, kimegyek egy pohár vízért megnyugodni. Amint visszaérek, még mindig ott áll.

– Mi van? Ha én azt kérdezem, mi van, te mért nem válaszolsz?

Egyszer emelte rám a kezét, de végül nem ütött meg, ez az arca most majdnem olyan, mint akkor, de valahogy mégis más.

– Az albérlők. Most rakja ki a pasiját.

Gyorsan kortyolok a vízből, figyelem, ijedtnék kéne lennem?, kérdezem magamban. Félek?

– Melyik?

Teszi a hülyét, pedig pontosan tudja. Nem fog megütni, de még ideges, megjátssza, hogy azért ideges, mert nem válaszoltam neki rögtön.

– A kicsi.

Igyekszem nyugodt maradni, a pohár szélét el sem engedem az ajkammal. Körzés, a fogam hozzáér, koccan.

– Melyik a kicsi?

Pedig pontosan tudja. Főlöleges kérdések, sírnivaló. Ezelőtt pár nappal egyszer már megbeszéltük, most meg úgy tesz, mintha gőze sem volna a dologról. Csend van. Szünet.

– A fiatalabb.

Ezt mondom neki, mire ő leül, én pedig még mindig ott állogólok előtte, a nappali közepén.

– Annak is van?

Erre mit válaszolhatnék? Legföljebb késleltethetem, nem mondom ki rögtön. Beszéljenek a mondatok közötti szünetek, ha ugyan tudnak, mert most már nem hiszek bennük.

– Persze. A fiatalabbnak is van, meg a nagyobbiknak is.

– Aha, mondja végül.

Aztán belekezek. Holott inentől száználmassá, egyre száználmassabbá válik az igyekezetünk, hogy a lépcsőházban történő dolgokat természetesnek fogjuk fel. Olyasminek, amihez nincsen igazán közünk.

– Képzeld el, jövök felfelé, látom, hogy egy alak fekszik ezeknél a küszöbön.

– A küszöbön?!

Alig veszem észre, hogy összerezzen, mert jól leplezi. Talán tudja is. Nem számítottam rá, nem számított arra, hogy én is megláthatom a csávót, a lány barátját a lépcsőházban, meg talán a remegést sem.

– Az. Ott fekszik. Összegömbölyödve, képzelheted, megijedtem, de nem szóltam egy szót sem, uzsgyi el mellette. Matatok a kulcsommal, keresgélem, húzom az időt. Odasandítok, mert valami doboló hangot is hallottam.

– Dobolót?

Igen, egy doboló hangot hallottam, először nem tudtam megállapítani, hol is a forrása, hogy egy fekvő ember miként képes doboló hangot kiadni, illetve, hogy bizonyára képes, csak hát nekem éppenséggel az jutna legutoljára az eszembe, hogy egy földön fekvő ember dobol. De hát nyilvánvaló lett hamar, hogy csakis az a földön fekvő ember dobolhat, ütemesen, ahogy ott fekszik összegömbölyödve, lábával az ajtót verve, foglalom össze.

– A lábával vagy a cipőjével? – kérdezte, és én még a mai napon is elcsodálkozom, hogyan is volt képes ott, akkor ilyen részletekre adni, de hát lehetséges, a lényegtelen dolgokkal igyekezett leplezni az ő szörnyű nagy bűnét. Legalábbis ezt tartom a legkielégítőbb magyarázatnak.

Azt is válaszoltam hát neki, hogy nem mindegy, talán a cipőjével, nem tudom, nem láttam jól, még azt sem láthattam, van-e rajta cipő, mert az összegömbölyödött test, a rajta lévő hosszú kabát bizonyos mértékig eltakarta a földön fekvő alak tulajdonságait, ha mondhatok ilyet. Márpedig miért ne mondhatnék? Azt sokkal érdekesebbnek tartom, mondom Móricnak, hogy mielőtt belépnék a lakásunkba, a mi kis meghitt fészünkbe, nyílik a szomszéd ajtó, és megjelenik a kicsi, meztelenül. De Móric ezt is nehezen fogadja, nem érti, hogyhogya meztelenül, hát meztelenül, mondom neki, és már fel-alá járkálok a nappaliban, miközben ő újra a kanapéba süllyedve néz föl rám, és mivel a csillár viszonylag alacsonyan függ, belebámul a fénybe is, amitől az arca túlságosan világos lesz, ezt nem tudom nem észrevenni. Móric ragyog, az értetlenkedő természete díszmegvilágításba kerül.

– Legalábbis a felsőtteste egészen meztelen volt. A mellei. Nem viselt melltartót, ilyesmit.

– Mit viselt?

– Épp ez az, semmit. Figyelsz te rám egyáltalán?

Itt Móric kiselőadása következne a pontatlanságomról, ha nem volna annyira száználmassá, de mivel a száználmasságát lehetetlen nem említenem, mindent úgy mondom el, ahogy hallottam. Mert ha egyszer valaki meztelen, állítja, akkor én honnan a fenéből tudhatom,

azelőtt mi volt rajta. Mármost pontosan. Az olyan mondatok, hogy nem viselt melltartót, nem érvényesek szerinte, mert abból indulnak ki, hogy minden nő melltartót visel.

– Mi van, ha nem visel? Mert akkor nem mondhatod, hogy melltartó nélkül lépett ki az ajtón. Mi van, ha piros melltartót visel, akkor azt mondd, hogy nem volt rajta piros melltartó?

A pirosat kihangsúlyozza, ebben leli gyönyörét, mert tudja, sosem vennék fel piros színű fehérmeműt. A vére emlékeztet, utálok a vér látványát, rosszul leszek tőle.

Nem tudom egészen pontosan, mikor találtam meg a piros színű melltartót a fürdőszobában a szennykosárba rejtve. Talán rögtön ezután, de az is lehet, valamivel később.

De előbb mindenképpen azt mondta: Linda, gondolkozz el, milyen emlékeid vannak erről a két fiatalról. Mert az nem igazságos, hogy most itt a szakítás jelenetei maradjanak meg róluk benned. Elgondolkoztál már azon, hogy miért fekszik a manus a földön, a lány ajtaja előtt? Nos? Elmondom neked. A lány kirúgta, a csávó nem tudja elfogadni, nem tágit, köti az ebet a karóhoz, de hát a lánynak is kínos, hogy ott fekszik, ezért próbálja rábeszélni, innentől kétesélyes a dolog. Az egyik, hogy meggondolta magát a lány, és behívja a lakásba, ami persze nem jelenti azt, hogy visszavonná a szakítást, bár nem kizárt, de valószínűbb, hogy a helyzet kínossága miatt. A másik lehetőség, hogy épp most küldi el végképp, zavarja kifelé a lépcsőházból, akkor is, ha ezt most egyelőre nehéz elképzelni, mert mégsem egy súlycsoportban vannak. Szóval gondolkodj, Linda, elmélkedj el azon, hogy miféle emlékeid vannak a fiúval meg a lánnyal kapcsolatban. Nem fura, hogy nagyjából két éve ismerjük őket, amióta ideköltöztek? Hogy azelőtt semmit se tudtunk róluk? Lehet, nem is léteztek, Linda, ha ezt vesszük, totál nem léteztek. Mert mit tudtál te róluk, semmit sem. És akkor most a szemünk előtt zajlódik le életük egyik legnehezebb szituációja, pedig még csak nem is akartuk ezt, Linda. Mert a rosseb akarta.

Amire én azt válaszoltam: Nem, nem akartuk, egészen biztosan nem.

– Akkor gondolkozol?

De nem jutott eszembe semmi. Inkább azt indítványoztam, hogy újra megnézem őket, hátha valami történt közben. Mit lehet tudni. Móric ebbe rögtön beleegyezett, és én kinéztem újra a kémlelőnyíláson. A lépcsőház, és főleg a szomszéd ajtaja előtti küszöb üres volt, kongóan üres, mintha az égvilágon semmi sem történt volna az elmúlt órákban. Semmi különöset nem láttam tehát, a pasas elhúzta a csíkot. Visszamentem a nappaliba, és Mórica néztem.

– Utóvégre semmi közünk az életükhöz, mondtam neki. Látod, még egy tetves emlék sem jut eszembe róluk.

Szóval fogalmam sincs azóta sem, hogy mikor találtam meg a szomszéd lány piros melltartóját a szennykosárban, csak annyi rémlik, hogy a beszélgetésünk bizonyos szakaszán már túl voltunk, olyannyira, hogy utána alig hangzott el lényeges, egyetlen dolgot kivéve. Ebbe lehetne belekapaszkodni, ebbe a néhány mondatba, amelyek most így, utólag nem is tűnnek leírható, felidézhető mondatoknak, inkább az egész addigi életünket zárójelbe helyező tömör összefoglalónak tetszik, és ha lehet, nem is szeretném újra elmondani. Nem látom értelmét, bár azt hiszem, nehezen úszom meg. Nehezen úszható meg, ezt akarom mondani, hogy az a fiú, szóval hogy vonat elé lökte magát.

– Linda, ez nem a tízórás vonat fűtője?

– De, az lehet. Ilyen késő van?

– Mintha megállt volna, lefékezett, nem úgy dübörög, mint máskor. Nézd, még a nipek sem táncolnak, mint rendszeren.

– Nem hallok semmit. Lehet, már elment. Az ember megszokja, észre sem veszi, ha sínek mellett lakik, te mondd mindig, Móric.

Másnap kora reggel leviszi a szemetet, míg kint van, megnézem a szennykosarat, de a melltartót sehol sem találok. Szóval mostantól megcsal, mondogatom magamban.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Róbert Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat